

НОВИНИ З УКРАЇНИ

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Стійте на святих місцях і не сходьте, доки день Господа не прийде

Ми живемо у дуже небезпечному світі, повному спокус і збочень. Кожного дня зло ставить усюди нові пастки, бомбардує нас з усіх боків небажаними і непотрібними посланнями. Щоб отримувати радість від життя, всі ми повинні знайти для себе спокійне місце, місце для умиротворення думок. Як це зробити? Нам потрібно піднятися над напастями зла, дотримуючись поради Господа, Який сказав: “Отже, стійте на святих місцях і не сходьте, доки день Господа не прийде; бо ось, він прийде скоро” (УЗ 87:8).

Часом ми неминуче опиняємося далеко від святих місць і зазнаємо проявів зла, які знищують Дух Господа, але нам необхідно прагнути до святих місць. Найсвятіші місця—це наші храми. Уявіть, що після шуму і штормів світу ви заходите до храму, де знаходите не лише спокій душі, тишу і умиротворення, а і святе місце, тобто Дім Божий.

Нам потрібно зробити все, що в наших силах, щоб привести нашу сім'ю до храму, об'єднати всіх її членів обрядом запечатування на вічність і виконати обряди для наших померлих предків. Ми повинні боротися за святе своїм словом, ділом, любов'ю, вірою і прикладом. Так ми зможемо підтримувати і зміцнювати наш

зв'язок з Богом. Коли ми говоримо “святе місце”, ми розуміємо, що це безпечне місце, де ми захищені від гріхів світу. Потрібно також розуміти, що поки ми служимо Богу, ми в безпеці, і можемо протистояти спокусам і нападам зла.

На одних зборах священства старійшина Джеффри Р. Холланд розповів, що коли терористи здійснили напад на два хмарочоси в Нью-Йорку, вони подумали, що почалася третя світова війна. В той день Президент Гордон Б. Хінклі зібрав усіх апостолів і сказав: “Брати, працюймо. Це був гарний урок для всіх нас”.

Стояти на святих місцях не означає стояти і нічого не робити. Ми повинні служити в усі дні нашого життя, щоб люди, живі і померлі, змогли здобути спасіння, бо це служіння проводиться по обидва боки завіси. Місіонерську роботу Аммона і його братів серед ламанійців, дикого і агресивного народу, Бог зробив безпечною на той час, поки Аммон з братами не змогли повернути до віри ламанійських царів і їхній народ. Ті, хто зайняті Божою справою, знаходяться в безпеці. Отже, стоячи на святих місцях, ми повинні творити святі справи. Проповідання євангелії—свята справа, така ж, як проведення храмових обрядів. Знову згадайте Аммона і його братів.

*Старійшина
Араік Міна-
сян, тери-
торіальний
сімдесятник.*

Вони не сиділи вдома склавши руки, але, відмовившись від царства свого батька Мосії, пішли проповідувати, щоб стати спасителями для ламанійців.

Члени Церкви отримали достатньо знань про те, що наші будинки зборів присвячуються Господу як святі місця, куди ми повинні приходити в неділю і приймати причастя, “щоб утримувати себе незаплямовани[ми] від світу” (УЗ 59:9). Прийняття причастя—серйозний і святий привілей. Приходячи в приход у неділю, ми вивчаємо основи євангелії, благословляємо дітей, підтримуємо членів Церкви, даруємо Святого Духа і свідчимо про Христа.

Коли ми дійсно бажаємо, щоб наші домівки стали святими місцями, ми повинні докладати великих зусиль, роблячи те, що приємно Духу Господа, тобто прагнути привнести культуру євангелії в наші сім'ї і жити за традиціями

Церкви, перетворюючи їх в наш спосіб життя, аби те, що не свято і не гідно, не змогло ввійти в наші домівки. Таким чином ми знайдемо духовну й фізичну безпеку і для наших сімей.

Мойсей не знайшов справедливості і святості в домі фараона. З цієї причини він залишив свій палац і пішов у пустиню, де зустрів мідіянського священика Іофора (Вихід 2:16–22), і той забрав

його до себе додому. Мойсей відмовився від тимчасового розкішного життя в домі фараона і віддав перевагу скромному і праведному життю. В книзі Учення і Завіти 38:42 сказано: “І вийдіть з-посеред злочестивих. Спасайте себе. Будьте чистими, ви, які несе-те посудини Господа”. Як і Мойсей, праведні люди ніколи не промінюють святість на минушу розкіш мирського життя чи його багатства.

Як діти Божі ми повинні прагнути кожного дня в наших справах досягати ще більш високого ступеню праведності, оскільки ми постійно повинні захищатися від нападок Сатани. Якщо ми будемо стояти на святих місцях, це допоможе нам стати ближче до нашого Спасителя. Я свідчу, що в цьому випадку Господь буде благословляти нас і зробить нас сильними у вірі і справах. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Свято класичної музики

Надія Чебан, Українська Донецька місія, Об'єднана філія, м. Донецьк

25 січня 2014 року в Об'єднаній філії міста Донецька відбувся півторагодинний музичний вечір, проведений професіональним музикантом і членом філії Іриною Хохловою. Вона виступала разом зі своєю колегою з музичної школи Донецька. Брати і сестри приходу дружньо готували цей вечір, підібравши необхідну аудіо- та відеоапаратуру, підготувавши пригощення. Були присутніми близько 30 чоловік, серед яких і гості Церкви.

Всі познайомилися з історією життя і творчістю найвідоміших композиторів: Гайдна, Моцарта, Бетховена. Було організовано фоновий показ слайдів про Відень і музичні творчі традиції того часу. Ірина перемежувала свою розповідь з виконанням творів

цих великих композиторів.

Чути класичну музику у живому виконанні було справжнім благословенням. У програмі прозвучали два відомі твори Гайдна; світські, вишукані твори Моцарта; твори Бетховена, в яких відображалася боротьба. Було цікаво дізнатися про життя Гайдна, присвячене музиці, про унікальний дар п'ятирічного Моцарта запам'ятовувати і виконувати складні музичні

Учасники вечора. Ірина Хохлова в центрі зі збіркою нот.

твори, про майже містичні обставини створення реквієму, про бунтівний і філософський характер Бетховена, про його боротьбу з його глухотою. На завершення прозвучала “Місячна соната” Бетховена. А після концерту у всіх був час для спілкування, що доставило багато радості для тих, хто зібрався. Присутні щиро дякували сестрі Ірині за чудовий вечір. Це було ще одне незабутнє свято музичного мистецтва, яке стало однією з традицій приходу. ■

“Мудра жінка будує свій дім, а безумна своєю рукою руйнує його”

Вікторія Бондаренко, Київський Український кіл, Печерський приход

З давніх часів жінці призначалось берегти домашнє вогнище. І хоча сучасний світ дуже змінив своє уявлення про те, якою має бути жінка, ми, жінки Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, маємо триматися істини. У чому ж вона полягає? Згадайте слова, сказані Маргарет Д. Надолд, на які посилається старійшина Д. Тодд Крістофферсон у своєму виступі на генеральній конференції: “У світі достатньо суворох жінок; а нам потрібні ніжні жінки. Є достатньо вульгарних жінок; а нам потрібні добрі жінки. Є достатньо грубих жінок; а нам потрібні ввічливі жінки. У нас є достатньо популярних і багатих жінок; а нам потрібно більше жінок віри. У нас є багато пожадливісті; а нам потрібно більше великодушності. У нас є багато суетності; а нам потрібно більше доброчесності. У нас є багато популярності; а нам потрібно більше чистоти” (Д. Тодд Крістофферсон “Моральна сила жінок”, *Ліягона*, лист. 2013).

Пророки усіх часів нагадують жінкам про їхню особливу роль у суспільстві, яка полягає в тому, щоб зміцнювати, удосконалювати свій шлюб і виховувати дітей на основі євангелії. З самого початку слово “дружина” означало те саме, що і сучасне слово “жінка”, тим самим вказуючи на призначення будь-якої жінки стати дружиною. Для мене ідеал доброчесної дружини описаний в книзі Приповісті 31:10–31, але для того, щоб стати такою і успішно виконати своє призначення, нам слід стати мудрими. Саме ця якість допоможе жінці бути прекрасною дружиною і матір’ю.

На мою думку, мудрість—це глибоке розуміння усього того, з чим ми зустрічаємося, і здатність бачити це очима Бога. Якщо замислитися над тим, що таке мудрість, то відразу згадуєш слова з Писань: “А якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє,—і буде вона йому дана” (Якова 1:5). Тому Господь—саме те джерело, де варто шукати “слова істини”. Лише Він може відкрити нам: ким ми були, хто ми є

і ким ми можемо стати. Молитва, піст, вивчення Святих Писань, домашні сімейні вечори і регулярне відвідування храму—здається, наче це прості речі, але саме вони наближають нас до Господа, допомагають спілкуватися з ним, краще чути, отримувати особисті одкровення, мати з Ним близький зв’язок. Бути мудрим—це найвища доброчесність і вона полягає в тому, щоб знати істину й узгоджувати з нею свої дії.

Мудра жінка знає, що основою будь-якого щасливого шлюбу є Господь. Тому кожний день ми починаємо і завершуємо молитвою до Нього. Із власного життєвого досвіду ми знаємо, як нелегко будувати, і навпаки, як просто і швидко можна все зруйнувати. Тому важливо пам’ятати головне, про що мовиться у притчі про будівельника: “Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного (у нашому випадку жінки розумної), що свій дім збудував на камені. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась,—та не впав, бо на камені був він заснований. А кожен, хто слухає цих Моїх слів, та їх не виконує,—подібний до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася й на дім отой кинулась,—і він упав. І велика була та руїна його” (Матвій 7:24–27). Також є попередження від Господа в Книзі Мормона: “І ось, сини мої (у даному випадку дочки мої), пам’ятайте, пам’ятайте, що на камені нашого Випкупителя, Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент; так, щоб коли диявол пошле вперед свої могутні вітри, так, свої стріли у вихорі, так, коли весь його град і його могутня буря вдарить по вас, воно не матиме сили над вами, щоб втягнути вас до безодні нещастя і безкінечного горя, завдяки каменеві, на якому ви збудувалися, який є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому якщо люди будують, вони не можуть упасти” (Геламан 5:12).

Вікторія
Бондаренко.

Я знаю, що сім'я—це найбільше благословення на землі. Давайте ж берегти це благословення, не зруйнуємо його і будемо мудрими, як цього хоче наш Господь. Щастя в наших руках, і нам вирішувати, як ним розпоряджатися і на якій основі його будувати. Він допоможе нам у всьому. Головне—не забувати звертатися до Нього по допомогу і виконувати Його заповіді. ■

Євангелія в моєму житті

Сніжана Кларк, Київський Український кіл,
Броварська філія

Що для мене значить євангелія? Я виросла в Церкві і мене виховували на євангельських принципах, тому я живу, спираючись на них. Хтось може поцікавитися, чому? Усе просто. Це робить мене щасливою.

Кожна людина запитує себе: “Як мені стати щасливою?”, “Як стати успішною в житті?” Я б дала наступну відповідь: “Живіть за євангелією”. Якщо ви робите цей вибір щодня, ви вибираєте правильний шлях і з часом навчитесь не відступати вбік, але вибирати істину завжди, діючи правильно і чесно.

У цьому виборі є прагнення стати схожими на Спасителя. Ти добрий до всіх, з усіма ввічливий.

Сніжана Кларк на хрищенні брата.

Тому люди раді тебе бачити, вони хочуть проводити з тобою час, готові тобі допомагати. Вони бачать, що ти живеш за особливими стандартами і поважають твій вибір. У кожній людини мають бути тверді життєві принципи, на які вона спирається.

А ще євангелія дає мені впевненість у тому, що я не сама. Навіть у найсумніший момент свого життя я знаю, що поряд Бог і Він готовий мені допомогти. А мати підтримку Бога—означає мати найкращу підтримку.

Я знаю, що, живучи за принципами євангелії, ми будемо щодня вибирати бути щасливими. Ми вибираємо прості речі—молитву, читання Священних Писань, піст, ведення щоденника, любов до людей, правильне харчування і режим дня, служіння іншим ... Усі ці прості кроки—запорука того, щоб стати успішними і щасливими людьми.

Я з радістю ділюся з іншими своїм досвідом того, як стати щасливими, оскільки кожен заслуговує на це. Моя порада усім, якщо ви не відчуваєте радості, якщо вам її не вистачає, зверніться до принципів євангелії. Вони повернуть насолоду життям. Ви побачите сонце в кожному дні. Євангелія дана нам Богом, щоб зробити нас щасливими. І ми, як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, завжди маємо підтримку Бога і відчуваємо Його турботу. ■

Її вибір—служити на місії

Наталія Сафонова, Українська Донецька місія, Луганська філія

“Ми пишаємося тими, хто з готовністю і нетерпінням чекає на свою можливість служити”,—сказав Президент Томас С. Монсон на генеральній конференції весною 2013 року. Ці слова пророка стосуються багатьох молодих людей, які із захопленням сприйняли інформацію про зміну віку, з якого покликаються місіонери і які прийняли рішення поїхати на місію.

Вісімнадцятирічна Настя Литвинова, скромна молода жінка із Луганської філії, чекала на свою можливість служити саме з “готовністю і нетерпінням”. А ще з вірою. До оголошення про ці зміни у Насті залишалося ще багато часу до здійснення її бажання. “Я закінчувала ліцей з червоним дипломом і планувала навчання в Університеті. Але коли Пророк отримав одкровення,

що тепер дівчата можуть служити на місії з 19-ти років, я відразу відчула, що це одкровення саме для мене”, — каже Настя з великим натхненням. Дівчина завжди відрізнялася рішучістю. Зовні вона здається тендітною і ніжною, але у філії знають — у Насті сильний і стійкий характер.

Рішення було прийнято, але воно не викликало великого ентузіазму у батьків. Вони дуже непокоїлися про дочку, адже для них вона ще зовсім дитина. Вони не були готові до такого повороту подій. “Батьки хотіли, щоб я продовжувала навчатися”, — каже Настя, — але я розуміла, що якщо поїду на місію, то зможу бути потрібною Господу. Якщо пророк отримав таке одкровення, значить саме зараз ми потрібні Йому, щоб відкрити євангелію тим, хто її потребує”.

Дівчина наполегливо і довго молилася, аби батьки підтримали її. Мама Насті, Лариса Литвинова, у свою чергу теж хотіла дізнатися волю Небесного Батька. Вона згадує, що невдовзі отримала свою відповідь: “Настя має поїхати. Якщо ми ставимо справи Господа на перше місце, мирські справи будуть вирішені. Господь обов’язково оцінить щире бажання служити”.

З того моменту Настя намагалася проводити увесь свій час із максимальною користю у всьому: у навчанні, у пошуку, і зміцненні свідчення, в молитвах. В Луганській філії курс “Підготовка місіонерів” був організований спеціально

**Настя
Литвинова
з батьками.**

для єдиної студентки — Насті Литвинової.

На шляху до здійснення мрії були і перепони. Подані документи поверталися кілька разів. Під час перекладу було допущено помилку і цифри в її даті народження помінялися місцями. Внаслідок цього Насті повідомили, що їй треба почекати, оскільки вона ще дуже молода. На місію вона поїхати зможе, але пізніше. Дівчина не зупиняла свого навчання по курсу “Підготовка місіонерів” і продовжувала молитися і сподіватися, що в угодний для Господа час вона усе ж поїде на місію. Невидимою для Насті рукою помилка в даті її народження була виправлена. І ось, 8 серпня 2013 року, Настя Литвинова нарешті відкрила довгоочікуваний і дорогоцінний

для неї конверт із покликанням на місію.

Батьки Насті, Анатолій і Лариса, — піонери Церкви в Луганську. Вони хрестилися 16 років тому. Батько був першим президентом Луганської філії. Мама довгий час служила президентом Товариства допомоги. Їхня дочка належить до покоління, яке в Церкві майже з самого народження. Сьогодні її батьки можуть бачити на власні очі благословення за вибір, який вони колись зробили. Настя — дійсно духовно сильна, вибрана дочка Бога. І її свідчення може змінити чийсь життя і зробити його щасливішим.

Сестра Литвинова служить зараз в якості місіонера повного дня в Російській Санкт-Петербурзькій місії. ■

Не будьте невіруючими, але віруючими

Яна Франчекайте, Українська Донецька місія, Об'єднана філія

Яна Франчекайте.

Коли ми прокидаємося вранці, ми звертаємося в молитві до Бога і просимо Його про допомогу на той день. Коли ми виходимо з дому, ми поринаємо у цей світ турбот і труднощів, “боремося” з якимись повсякденними проблемами. А в цей час Бог відповідає на наші молитви, посилаючи нам ту допомогу, про яку ми просили Його вранці.

Важко було повірити в той день, що я не запізнюся на роботу. На місці, де перетинаються кілька міських маршрутів у самому центрі міста в годину пік, автобус зіштовхнувся з легковиком. Найближча зупинка в радіусі 5–6 метрів була щільно забита людьми. Тролейбуси не ходили—їх заблокував пошкоджений автобус. Надія залишалася лише на верткі маршрутки, які могли проїхати між автобусом і машиною, але настрої був сумний, мені згадався значний штраф за запізнення на роботу ...

Зробивши кілька фотознімків для достовірності причини запізнення, я вже обдумувала інший маршрут і збиралася полишити компанію пасажирів, які безнадійно вдивалися в далечінь. Але тут з'явилася жовта “надія” за номером “10”. Побачивши потік людей, які поквапилися до маршрутки, я прискорила крок. Чудом було просто потрапити в неї, але мені навіть пощастило сісти.

Сумніви не дали мені насолодитися радістю, коли я згадала про те, що колись у такій самій маршрутці я їхала 57 хвилин, замість визначених 35-ти, оскільки ми часто зупинялися по дорозі через невеликі затори.

Я залишила все на волю Господа і просто їхала. Але водій, схоже, був із плеяди відомих гонщиків, і на роботі я відмітилася лише через 6 хвилин після початку робочого дня.

Коли я виходила вранці з дому, я помолилася про допомогу в дорозі, оскільки їхати було далеко і не одним видом транспорту. Я подумки подякувала Господу за Його милість і допомогу, яку Він надає нам навіть тоді, коли ми сумніваємося в ній або забуваємо під тягарем мирських турбот. Тоді я згадала про вірш із Нового Завіту, де воскреслий Ісус сказав Хомі: “Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий” (Іван 20:27). ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

На місії не буває “звичайних” днів

Єлизавета Карпенко, Київський Український кіл,
Святошинський приход

Якось увечері я взяла в руки Юдин зі своїх місіонерських щоденників. В голові за мить пронеслися десятки спогадів, яскравих незабутніх моментів: уроки, молитви, розмови з перехожими на вулиці, бесіди з місцевими жителями на порогах їхніх домівок, і, звичайно ж, хрищення. Зараз я розумію, що то був особливий час. Що ж зробило мою місію такою?

“Звичайні” події. Я розповім вам про декілька з них.

Ось, наприклад, “звичайний” вечір на вулиці. Ми з напарницею йдемо додому і проходимо біля будинку семінарії іншої конфесії. Вісім хлопців сидять поруч на лавочці. Слово за словом, виникає розмова. Виявляється, що всі вони студенти семінарії, майбутні священники.

Запитання—відповідь, запитання—відповідь ... То був один з тих уроків, коли Святий Дух приходив і говорить все за вас. І ось через півгодини ці хлопці попросили нас дати їм кілька примірників Книги Мормона. Ми бачили спрагу у їхніх очах і Дух прошепотів нам з напарницею, що сьогодні ці наші брати побачили частини мозаїки, яких не вистачало, і які вони не могли так довго для себе знайти.

“Звичайний” день у церкві. Урок у філії за програмою “Основи евангелії”. Наша улюблена зацікавлена Церквою прийшла і привела друга дитинства. Той не проявив особливої цікавості до теми, яка обговорювалася, і навіть посміявся над дівчиною. Я вже почала непокоїтися, чи не нашкодить це тому свідченню, яке в неї зароджувалося. І раптом моя напарниця легенько штовхнула мене ліктем: “Дивись”. Я повернулася і побачила несподіване. Наша зацікавлена молилася. Саме там, на уроці, просто закривши очі. У нас не було сумніву, що це була саме молитва. Особливе відчуття—знати, що хтось вперше говорить зі своїм Небесним Батьком. Він так довго чекав на це. Ми відчували Його радість і раділи самі.

Ще один “звичайний” день. Зустріли на вулиці жінку. Розговорилися. Рік тому вона втратила через аварію свого 8-річного онука. Ми відчули натхнення прочитати з нею кілька віршів із 40-го розділу книги Алма і поділитися свідченням про те, що вона та

її онук побачаться знову. Ця жінка не знала нас, не знала, що то була за книга, але вона відчула вплив Святого Духа і ми побачили, коли ми розходилися, вона знала головне: “Бог її любить”. В її очах з’явилася надія, якої там не було раніше.

“Звичайне” хрищення в приході. Ми навчали і готували до цієї події 9-річного хлопчика, який не припиняв дивувати нас своєю мудрістю і сміливістю. Маленький мужчина. У той день по всьому району відключили гарячу воду. Але він рішуче подивився на нас і сказав: “Я все одно хочу христитися. Нехай навіть і в крижаній воді. Це важливо”. Воду вдалося підігріти, але його приклад нагадав мені про те, з якою готовністю і мужністю мають йти за Христом УСІ діти Бога.

“Звичайний” місіонерський урок. Ми молимося на колінах з жінкою, зацікавленою Церквою. Вона хотіла б знати, чи істинна Книга Мормона, і чи справді Джозеф Сміт був пророком. Вона не знає, чи варто їй христитися. Їй треба буде зробити власний вибір. Ми відчуваємо величезну любов до цієї дочки Бога і молимося про себе, щоб вона отримала свої відповіді. Після слова “амінь” вона відкриває очі, і ми розуміємо, що не лише вона щойно говорила з Богом, але і Він говорив з нею. Вона зітхає: “Я хочу, щоб мої батьки були на моєму хрищенні”. Вона отримала знання, яке жоден місіонер не може їй дати.

Що робить місії особливими? Ось такі “звичайні” події, коли Дух веде нас, підказує, навчає. Чи всі люди з історій, які я розповіла, христилися? Ні. Але всі вони наблизилися до Бога, завдяки Його Духу, своєму бажанню пізнати істину і завдяки двом дівчатам-місіонеркам, які намагалися допомогти їм побачити часточку Небес. Заради цього

Елизавета Карпенко

ми їдемо на місію. “Бо через Слово, яким Він наділив мене, знай, багато хто народився від Бога і відчув смак того, що я відчув, і побачив око-в-око те, що я бачив; отже, вони знають про те, що я говорив так, як я знаю; і знання, що його я маю, є від Бога” (Алма 36:26).

На місії не буває “звичайних” днів, хоча спершу цього можна й не помітити. ■

Бог завжди дотримується Свого слова

Іван Герасимов, Українська Донецька місія, Харківська центральна філія

“Але Господь знає все від початку; і тому Він готує шлях звершення всіх діянь Своїх серед дітей людських; бо знайте, Він має всемогутню силу для здійснення всіх Своїх слів. І це так. Амінь” (1 Нефій 9:6).

Якось восени я повертався додому після школи з моїми друзями. Мій однокласник йшов переді мною і вирішив пожартувати. Він різко повернувся до мене і відкрив свою парасольку прямо перед моїм обличчям. Від несподіванки я посковзнувся і впав. Намагаючись підвестися, я обперся на руку і відчув різкий біль. Я зрозумів, що зламав руку. Піднятися самому мені було важко. “Друзі” дивилися на мене і сміялися. Я попросив їх допомогти мені і пояснив, що зламав руку, але вони не повірили мені, сказавши: “Та досить вже, вставай. Досить вдавати!”

Підтримуючи зламану руку здоровою, я якось підвівся. Мій одяг забруднився і намокнув. Не

Іван Герасимов.

звертаючи уваги на “друзів”, я пішов додому. Наступного дня ми з мамою поїхали до лікаря. Рука виявилася зламанною в двох місцях.

Якби не той випадок, у моєму житті залишалися б люди, які не стали допомагати мені. Але у Господа були інші плани і Він звільнив мене від них. Я вдячний Йому за це, незважаючи на те, що досвід був болючим. Господь знав шлях, який я мав пройти, і те, що коли мені знадобиться допомога, мені потрібні

будуть поруч люди, здатні її надати.

Я завжди пам’ятаю, що випробування приготувані для нас Богом і мають свою мету. Вони роблять нас сильнішими і спрямовують до кращого. Цей вірш допомагає мені не падати духом у складні періоди мого життя. Якщо ми будемо жити за Його заповідями, смиренно приймаючи Його волю, нам будуть дані великі благословення. Адже Бог завжди дотримується Свого слова. ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Давайте триматися подалі від зла

Софія Пшенична, 10 років, Київський Український кіл, Броварська філія

Одного зимового вечора до мене додому прийшла моя подруга. Спочатку ми сіли за комп’ютер, щоб погратися в нашу улюблену гру для дівчаток. Я розумію, що використання комп’ютера може принести як користь, так і шкоду. Усе залежить від того, з якою метою ми його використовуємо.

Коли ми трохи погралися, моя подруга запропонувала мені подивитися фільм. Я запитала її, про що він, і після її розповіді зрозуміла, що у

ньому можуть бути нескромні сцени. Тоді я запитала себе, як би в цьому випадку вчинив Ісус Христос і вже через мить знала, якою буде Його відповідь. Я відмовилася, пояснивши подрузі, що мої батьки радять мені не дивитися подібні фільми, бо цього навчає наш Небесний Батько.

У той момент я відчувала спокій і запевнення від Святого Духа, що вчинила правильно і що Небесний Батько та Ісус Христос раділи моєму рішення.

Вони бажають, щоб ми були щасливими і приготували великі благословення за нашу слухняність. А нам лише треба наслідувати

приклад Господа, оскільки Він сказав: “Отже, якими людьми повинні ви бути? Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є” (3 Нефій 27:27). ■

Софія П.